

Ihmisenä etsimässä.
Epäilyksiä ja neuvoja.

Hämärä huone, ihmisiä toivonsa menettäneinä. Pettyneinä, ilman valoisan huomisen odotusta. Niin paljon saaneena, elämässä täysin kiinni. Kunnes kaikki oli otettu pois, voimat rinnasta irti revittyinä. Jäljellä vain epäily, varjo täynnä kysymyksiä.

Ihmiselo on välillä kuin huolenmuotoisilla kivillä reunustettu polku. Harmailla, luotaantyöntävillä ja liukkailla, jotka lipeävät jalan alta. Toivottomuuden makuisilla, joista jää tahmea varjo.

Varjon keskeltä huoneeseemme astuu Kristus, menetetyn toivon keskelle. Miten me säikähdämmeäkään, vetäydymme askeleen taaksepäin. Emme voi uskoa asiaa todeksi, mieleemme täyttää epäily. Hän se kuitenkin on, ihmisten murheiden keskelle saapunut vapahtaja.

Ihmisenä etsimässä. Epäilyksiä ja neuvoja.

Raamattusunnuntaina piiliseurat ympäri maailmaa tuovat esille Raamattua ja raamattulähetystä yhdessä paikallisten kirkkojen kanssa. Ihmisenä etsimässä -materiaali on auttamassa seurakuntia tässä työssä. Raamattusunnuntain materiaalista löytyy näkökulmia ja käytännön tietoa liittyen Luukkaan kertomukseen Jeesuksen ilmestymisestä apostoleille ylösnousemuksensa jälkeen ja Intian raamattulähetystykseen. Materiaali tar-

joaa aineistoa Raamattusunnuntain jumalanpalveluksen valmistamiseen, viikoittaisten ryhmien kokoontumisiin, tapahtumiin, tempauksiin tai vaikkapa koulun uskontokasvatukseen.

Kristus kutsuu meitäkin uudestaan ja uudestaan luokseen Raamatussa. Intian Piiliseuralta kantautuu viesti siitä, että Raamattujen kysyntä on val-

tava. Piiliseurojen työ ympäri maailmaa vastaa haasteeseen: käännöksiä saadaan valmiiksi, uusia välineitä kehitetään Raamatun ymmärtämisen helpottamiseksi, lukutaito- ja lapsityön hankkeissa edistytään, Raamattua pidetään esillä jokapäiväisessä elämässä.

Vuoden 2006 Raamattusunnuntain materiaali paketti sisältää:

- + Ihmisenä etsimässä -vihkonen
- + Intialainen hartaus -esitys
- + Piiliseuran työkenttä Intiassa -esitelmä
- + Ystävämme Intiassa -kalvopaketti
- + Tietopankki intialaiseen elämäntapaan liittyvistä artikkeleista
- + Intialaiseen elämäntapaan liittyvä lautapeli

Tämä vihkonen sisältää tiivistelmän materiaalista, joka on kokonaisuudessaan vapaasti käytettävissä osoitteessa www.bible.fi/raamattusunnuntai

Siinattua Raamattusunnuntaita!

Suomen Piiliseura

.....sisällysluettelo

Ihmisenä etsimässä. Epäilyksiä ja neuvoja.	2	Vain kaksi vaihtoehtoa, <i>Helena Ylimaula</i>	15
Ylösnoussut Jeesus ilmestyy epäileville, Luukas 24: 36-49	4	Hologrammi ei syö, <i>Juha Antikainen</i>	16
Raamattusunnuntain jumalanpalvelus		Vesi kielellä, <i>Juha Antikainen</i>	17
Lukukappaleet	5	Operaatio musta kahvi, <i>Satu Toukkari ja Juha Ropponen</i>	18
Virsiehdotukset	5	Piipiaseuran työ Intiassa <i>Juha Ropponen, Satu Toukkari</i>	
Esirukousehdotus	5		
Kolehtiesittely	6		
Saarnan juuria		Seikkailu Intiassa -pelin esittely	23
Jeesus poikkesi tuossa iltapalalle, <i>Timo Salo</i>	7		
Millainen ruumis heillä silloin on? <i>Outi Lehtipuu</i>	9	Suomen Piipiaseura	24
Rauhaa, vain rauhaa... <i>Outi Lehtipuu</i>	10	www.bible.fi	
Me olemme tämän todistajat, <i>Pekka Särkiö</i>	11		
Posttrauma-apua, <i>Juha Antikainen</i>	12		
Päivänavauksia			
Onko se totta? <i>Helena Ylimaula</i>	13		
Pienen ihme, <i>Helena Ylimaula</i>	14		

www.bible.fi

Ylösnoussut Jeesus ilmestyy epäileville

36. Yhtäkkiä Jeesus itse seisoi operuslastensa keskellä ja sanoi: "Rauha teille."

37. He pelästyivät suunnattomasti, sillä he luulivat näkevänsä aaveen.

38. Mutta Jeesus sanoi heille: "Miksi te olette noin kauhuissanne? Miksi teidän mieleenne nousee epäilyksiä?"

39. Katsokaa minun käsiäni ja jalkojani: minä tässä olen, ei kukaan muu. Koskettakaa minua, nähkää itse. Ei aaveella ole lihaa eikä luita, niin kuin te näette minussa olevan."

40. Näin puhuessaan hän näytti heille kätensä ja jalkansa.

41. Kuitenkaan he eivät vielä tienneet, mitä uskoa, niin iloissaan ja ihmeissään he nyt olivat. Silloin Jeesus kysyi: "Onko teillä täällä mitään syötävää?"

42. He antoivat hänelle palan paistettua kalaa

43. ja näkivät, kuinka hän otti sen käteensä ja söi.

44. Jeesus sanoi heille: "Tätä minä tarkoitin, kun ollessani vielä teidän kanssanne puhuin teille. Kaiken sen tuli käydä toteen, mitä Mooseksen laissa, profeettojen kirjoissa ja psalmeissa on minusta kirjoitettu."

45. Nyt hän avasi heidän mielensä ymmärtämään kirjoitukset.

46. Hän sanoi heille: "Näin on kirjoitettu. Kristuksen tuli kärsiä kuolema ja kolmantena päivänä nousta kuolleista,

47. ja kaikille kansoille, Jerusalemista alkaen, on hänen nimessään saarnattava parannusta ja syntien anteeksi-antamista.

48. Te olette tämän todistajat.

49. Minä lähetän teille sen, minkä Isäni on luvannut. Pysykää tässä kaupungissa, kunnes saatte varustukseksenne voiman korkeudesta."

Luuk. 24: 36-49 kirkkokäsikirjan mukaan

Raamattusunnuntain jumalanpalvelus

Lukukappaleet

Psalmi	116: 1-9
VT lukukappale	Sak. 8: 12-13
UT lukukappale	Ap.t. 13: 23-33
Evankeliumi	Luuk. 24: 36-49

Virsiehdotuksia

ehdotus kokonaisuuksi

Alkuvirsi	265	Jeesus armon soi
Kiitosvirsi	126	Me kiitämme sinua
Vastausmusiikki	87	Kiitosta nyt uhratkaamme
Päivän virsi	513	Jeesus, sinä huomaat
Saarnavirsi	193:1-3	Autuuden ja armon sana
Uhrivirsi	422	Jeesus Kristus, nimeäsi
Loppuvirsi	104:1, 3 ja 5	Pilvimuurista valo välähtää

Kirkkokäsikirja

89	Nyt herää yöstä, henkeni
265	Jeesus armon soi
449	Monin kielin keskeltämme
513	Jeesus, sinä huomaat
104	Pilvimuurista valo välähtää
419	Soi, riemuviesti Jumalan

Esirukousehdotus

Intialainen rukous

Herra,

Auta meitä näkemään, että emme ole maailmassa yksin. Meillä on kristittyinä veljiä ja sisaria niin lähellä kuin kaukana. Monet heistä elävät kovin erilaisessa maailmassa kuin me. Ihmisinä me olemme kuitenkin kovin samanlaisia.

Auta meitä tutustumaan intialaisten kristittyjen veljiemme ja sisariemme arvokkaaseen elämään. Auta meitä löytämään tapoja, joilla voimme olla heille avuksi. Auta intialaisia veljiämme ja sisariamme saamaan luettavakseen Raamattu heidän omalla kielellään. Anna heidän löytää omalla Raamatullaan uutta toivoa huomiseen.

Auta meitä muistamaan ja olemaan kiitollisia kaikesta hyvästä, jota olemme osaksemme saaneet. Etenkin, kun kaikilla veljillämme ja sisarillamme monet asiat eivät ole yhtä hyvin kuin mihin olemme omassa elämässämme tottuneet. Monet veljistämme ja sisaristamme joutuvat elämään köyhyydessä ja rasittamaan itseään päättymättömällä työllä. Monet heistä joutuvat kärsimään puhtaan juomaveden puutteesta. Monet heistä joutuvat kärsimään sairauksista, joilta me voimme välttyä. Monilla heistä ei ole vielä ollut mahdollisuutta oppia lukemaan. Monilla heistä ei ole koskaan mahdollisuutta tehdä edes omaan elämänsä liittyviä valintoja.

Auta meitä löytämään uusia polkuja, joilla voimme tarjota ystävillemme toivoa paremmasta huomisesta. Auta meitä samalla oppimaan uusilta ystäviltämme iloa ja jakamaan heidän kanssaan vastuuta. Niin tästä päivästä, huomisesta, kuin yhteisestä tulevaisuudestamme. Yhdessä voimme saada aikaan parempaa. Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen, aamen

Kolehtiesittely

Tänään keräämme kolehdin Suomen Pipliaseuran kautta naisten ja lasten parissa tehtävään raamatullähetystyöhön Intiassa.

Raamattu sillä kielellä ja siinä muodossa, joka vastaa vastaanottajan tarpeita, sillä hinnalla, johon ostajalla on varaa. Tällä periaatteella tehdään pipliaseurojen työtä kaikkialla maailmassa. Kääntämällä Raamattu yhä uusille Intiassa puhuttaville kielille sekä painamalla ja myymällä sitä riittävän halvalla voidaan varmistaa, että mahdollisimman monilla on mahdollisuus oppia lukemaan Raamattua ja mahdollisuus tuntea Raamatun vaikutus omassa elämässään. Ainoastaan meidän avulamme Intian köyhillä kristityillä on mahdollisuus saada suuri haaveensa muuttumaan todeksi.

Useimmat kristityistä sisaristamme ja veljistämme Intiassa ovat Intian huono-osaisimpia. Useimmat heistä asuvat maaseudun kylissä tai suurkaupunkien laitamilla. Monilla heistä ei ole riittävää toimeentuloa siitä yksinkertaisesta syystä, että he eivät voi toimia ammateissa, joissa on tarpeen osata lukea. Valitettavan moni heistä ei ole vielä saanut omaa tilaisuuttaan oppia lukemaan.

Suomen Pipliaseura kokee, että juuri nyt Intian kristityt tarvitsevat apuamme kipeästi. Tilanteen parantamiseksi Suomen Pipliaseura on aloittanut pitkäjänteisen avustustoiminnan Intian Pipliaseuran kanssa ja työ paremman huomisen puolesta

on alkanut. Suomen Pipliaseura on tutustunut tilanteeseen paikan päällä ja arvioinut sen pohjalta, että kipein avuntarve on tällä hetkellä kristittyjen naisten keskuudessa. Heidän asemansa on useasti toivottoman heikko.

Vuonna 2006 Suomen Pipliaseura on avustamassa Intiassa seuraavia hankkeita:

• RAAMATUN SANAA NAISILLE

Hankkeen päämääränä on lisätä naisten keskuudessa tunnetta oikeudesta elää elämäänsä evankeliumin tukemana vapaana ja tasavertaisena ihmisenä. Hanke toteutetaan kääntämällä Jumalan sanaa helposti luettavaan muotoon ja toteuttamalla yhteistyössä eri kirkkojen kanssa naisille suunnattua lukutaidon opetusta. Äitien rooli on lasten tulevaisuuden kannalta keskeinen ja hankkeella pyritään vaikuttamaan koko perheen kasvamiseen kristittyinä.

• Luonnonkatastrofien uhrit

Päättymättömät luonnonkatastrofit ovat koetelleet Intiaa viime aikoina. Uusiutuvat maanjäristykset ja tulvat ovat osa intialaisten kristittyjenkin arkea. Intiaa koskettaneesta tsunamistakaan ei ole vielä täysin toivuttu jälleenrakennustyöstä huolimatta. Jokainen katastrofi on täydellinen tuho niille perheille, joiden kohdalle se osuu. Aineellisen jälleenrakennusavun lisäksi Intian Pipliaseura varautuu tukemaan henkisen avun tuojia tarjoamalla heidän käyttöönsä Raamattuja ja kristillistä kirjallisuutta,

joista on löydettävissä lohtua hädän keskelle.

- **Raskaan ruumiillisen työn tekijöiden keskuudessa tehtävä työ, joista valitettavan moni on nykyisin lapsia, sillä Intia on yksi maailman eniten lapsityövoimaa käyttävistä maista.** Hankkeessa Intian Pipliaseuran tehtävänä on toimittaa kristityille kouluille kirjoja ja etenkin suosittuja Lastenraamattuja niin alhaiseen hintaan, että lapsilla on mahdollisuus jäädä pois heikkopalkkaisesta työstään ja mennä kouluun oppiakseen lukemaan, kasvaakseen ihmisinä ja saadakseen paremman tulevaisuuden.

Intian Pipliaseuran tekemä Raamattujen levitystyö on ollut viimeiset kymmenen vuotta kasvu-suunnassa. Toivoa suurtenkin ongelmien keskellä siis on. Juuri siksi he tarvitsevat meidän apuamme – siis Sinun ja minun.

Jumala siunatkoon lahjanne!

saarnan juuria

Saarnanjuuri tekstiin
Luukas 24:36-49.
Timo Salo

Jeesus poikkesi tuossa iltapalalle...

Evangelistat kertovat suhteellisen yhdenmukaisesti tarinan Jeesus Nasaretilaisen elämästä ja teoista. Jokaisella kirjoittajalla on toki omat persoonalliset painotuksensa. Osittain he ovat myös tunteneet toistensa tekstejä tai käyttäneet samaa lähdemateriaalia, mutta pääsääntöisesti jokainen evankelista kertoo omalla tyyllillään saman tarinan, suurinpiirtein samassa järjestyksessä.

Tämä huomioon ottaen on silmiinpistävää kuinka paljon evankelistat poikkeavat toisistaan kertoessaan Jeesuksen ristiinnaulitsemisen jälkeisiä tapahtumista, erityisesti hänen ilmestymisistään ylösnousseena Kristuksena. Luukkaan mukaan Jeesus ilmestyy opetuslapsilleen **Jerusalem**issa ja sen ympäristössä (Luukas 24:13-43). Matteus kertoo Jeesuksen haudalle tulleiden naisten kohdanneen enkelin, joka kehotti heitä välittämään viestiä opetuslapsille, että he saisivat kohdata Jeesuksen **Galileassa** (Matteus 28:5-8). Naisten ollessa matkalla opetuslasten luo Jeesus itse ilmestyy heille ja vahvistaa enkelin ilmoituksen (Matteus 28:9-10). Myöhemmin Matteus kertoo vielä opetuslasten ja Jeesuksen kohtaamisesta vuorella **Galileassa** (Matteus 28:16-20). Markus kertoo periaatteessa saman kehotuksen siirtyä **Galileaan**, mutta kuvaa kuitenkin ylösnousseen ilmestyneen ensin kahdelle opetuslapselle “kun he olivat kulkemassa pois kaupungista” (Markus 16:12) ja myöhemmin kaikille opetuslapsille “heidän ollessaan aterialla” (Markus 16:14), ilmeisesti **Jerusalem**issa. Johannes kertoo ylösnousseen ilmestyneen opetuslapsille sekä **Jerusalem**issa (Johannes 20:19) että myöhemmin **Galileassa** (Johannes 21).

Eroavuuksista ja ilmeisistä ristiriitaisuuksista huolimatta evankelistojen kertomuksissa on kuitenkin ainakin yksi yhdistävä tekijä, joka on itse asiassa melkoisen yllättävä: ylösnousseen ilmestykset kuvataan hyvin arkisiksi, melkein epäabsurdin arkisiksi. Voisi olettaa, että evankelistoilla olisi ollut tarve korostaa ylösnousemuksen suurta ihmeellisyyttä ja siinä esiintuvää Jeesuksen jumalallisuutta jotenkin suureleisemmin ja mahti-

saarnan juuria

pontisemmin. Mutta ei. Kaikki kertovat ylösnouseen Kristuksen jutustelleen, esitelleen haavojaan ja syöneen. Ei taivaallista sotajoukkoa, ei kruunuja, ei ääniä taivaasta, ei edes kyyhkysia!

Erityisesti Luukkaan olisi odottanut alleviivaavan ylösnousemustaapahtuman erityislaatuisuutta kirjallisin keinoin. Tämän taidon hän kyllä osasi. Kertoessaan esimerkiksi Jeesuksen syntymästä, hän on kuvannut tapahtumia hyvinkin lennokkaasti ja juhlallisesti. Kertomuksesta ei puutu enkeleitä, taivaallista sotajoukkoa, eikä jumalallista julistusta (Luukas 2:1-20). Mutta kertoessaan ylösnouseen Kristuksen ilmestyksistä, Luukas on niukkasainen ja kuvaa tapahtumat suorastaan häkellyttävän arkisesti. Jeesus tulee paikalle, todistaa henkilöllisyytensä, pyytää syötävää ja syö. That's it?

Luulisi, että ylösnousteella Kristuksella, kuoleman voittajalla, olisi ollut edes jotenkin juhlallisempi tai ainakin vakuuttavampi entrée (vaikkapa pikkuinen taivaallinen sotajoukko tai edes pieni soittokunta). Olisi myöskin oletettavaa, että Luukas kertoisi ihmiskunnan syntien sovittajalla olleen jotenkin kuninkaallisempi, jumalallisempi ja syvällisempi sanoma kuin pelkkä tervehtiminen, henkilöllisyyden todistaminen ja ruuan pyytäminen. Ja jotenkin toivoisi, että kuninkaiden kuningas ja luvattu messias olisi järjestänyt tilanteesta jotenkin juhlallisemman, jumalallisemman ja - näin kirkon työntekijän näkökulmasta - hiukan enemmän monipuolisia jumalanpalveluselementtejä ja rikasta liturgista aineistoa sisältävän tilanteen. Mutta ei. "He antoivat

hänelle palan paistettua kalaa ja näkivät, kuinka hän otti sen käteensä ja söi. Puuttuu vain, että Jeesus olisi vielä tarjoutunut tiskaamaan!

Ylösnousemuksen arkisuus näyttäisi kuitenkin olevan olennainen osa Jumalan pelastussuunnitelmaa, jossa näennäiset vastaparit, arki ja pyhä, jumalallinen ja inhimillinen, ovat läsnä ikäänkuin yhtäaikaaisesti, sisäkkäin. Ei ole toista ilman toista. Pyhä on läsnä arjessa, jumalallinen inhimillisessä. Jumalan kohtaaminen ei tapahdu arjen ulkopuolella, se ei ole elämälle vierasta. Pyhä tulee meidän luoksemme, niin kuin ylösnoussut opetuslastensa luo, ja kysyy; onko meillä mitään syötävää.

Opetuslasten kerrotaan poikkeuksetta hämmästyneen kohdatessaan ylösnouseen Jeesuksen. Hän tulee keskelle arkisista arkisinta tilannetta, istuu alas ja jakaa hetken ystäviensä kanssa. Ei fanfaareja, sotajoukkoja tai suuria sanoja. Näiden sijaan opetuslapset saivat kokea Vapahtajansa läsnäolon arkensa keskellä. Pyhä astui arjen keskelle. Tämän kokemuksen mekin saamme jakaa. Ei tarvitse ymmärtää. Saa hämmästyä.

"Vaikka hän on Jumala ja ihminen, ei kuitenkaan ole kahta Kristusta, vaan yksi. Yhdeksi hän ei ole tullut siten, että jumaluus olisi muuttunut ihmisydeksi, vaan siten, että Jumala on omaksunut ihmisyyden."

*Saarnanjuuri tekstiin
Luukas 24:36-49.
TT Outi Lehtipuu*

"Millainen ruumis heillä silloin on?"

Tampereen tuomiokirkon kuorissa on Magnus Enckellin ylösnousemusta esittävä fresko. Ylösnousemus on kuvattu siinä kahdessa vaiheessa: vasemmalla kuolleet nousevat haudoistaan, oikealla ylösnousteiden kulkue kulkee valkeissa vaatteissa kohti valoa. Kulkijoiden ihonväri ja vaatteiden tyyli vaihtelevat. He edustavat kaikkia maailman kansoja. Yksi asia heitä kaikkia kuitenkin yhdistää: he ovat nuoria ja sorjavartaloisia. Joukossa ei näy vammoja, ei kulumisen merkkejä.

Uskontunnustuksessa lausumme uskovamme "ruumiin ylösnousemisen." Katekismuksessa kohdtaa selitetään seuraavasti: "Mekin saamme uuden, kuolemattoman ruumiin, jonka esikuva on Jeesuksen ylösnousemusruumis." Millaisessa ruumiissa Jeesus nousi ylös? Tämän sunnuntain saarnatekstistä (Luuk. 24:36-43) voimme päätellä, että se muistutti Jeesuksen maanpäällistä ruumista. Opetuslapsilla ei ole vaikeuksia tunnistaa häntä. He säikähtävät, sillä he luulevat näkevänsä aaveen. Toisaalta edellä kuvatussa kertomuksessa Emmauksen tien kulkijoista (Luuk. 24:13-35) opetuslapset eivät tunne Jeesusta. Yhtäältä Jeesuksen ruumis on samaa lihaa ja verta (tai lihaa ja luita, vrt. jae 39) kuin ennen kuolemaa. Hän pyytää oppilaita koskettamaan käsiään ja jalkojaan ja varmem-

maksi vakuudeksi vielä syö opetuslasten nähden. Toisaalta ylösnousemusruumis ei ole samanlainen kuin maanpäällinen ruumis. Ylösnoussut pystyy yhtäkkiä ilmestymään opetuslasten keskuuteen ja katoamaan yhtä nopeasti kuin on ilmestynytkin (vrt. jae 31).

Ylösnoukseen ruumiillisuuden korostaminen saattaa heijastaa varhaisia kristittyjä vastaan suunnattua polemiikkaa, jonka mukaan ylösnousemus ei olisi todella tapahtunut. Jos opetuslapset ylipäättään kohtasivat jonkun, se oli vain aave. Tämän tyyppinen ajatuskulku ei ole vieras nykyaikanaakaan. Ylösnousemususkon synty voidaan yrittää selittää esimerkiksi psykologisesti. Opetuslasten sitoutuminen Jeesuksen seuraamiseen, heidän omistautumisensa mestarilleen oli niin totaalista, ja vastaavasti asian tyhjiin raukeaminen niin kauhistuttavaa ja tuskallista, että psykye on suorastaan pakottanut heidät kokemaan jotakin, jonka pohjalta toiminta on voinut jatkua.

Tietomme kristinuskon kaikkein varhaisimmas- ta historiasta ei kuitenkaan tue edellä mainittua päätelmää. Näyttää nimittäin siltä, että Jeesuksen kahdentoista opetuslapsen rooli kristinuskon synnyssä jäi varsin vähäiseksi. ”Ne kaksitoista” katoavat – Pietaria lukuun ottamatta – varsin nopeasti. Heistä ei kerrota Paavalin kirjeissä eikä Apostolien teoissa vaan kristinuskon leviää aivan muiden ihmisten välityksellä. Nimestään huolimatta ”Apostolien teot” ei kerro Jeesuksen opetuslapsista vaan sen ehdoton päähenkilö on Paavali, joka ei koskaan

tavannut Jeesusta tämän maanpäällisen elämän aikana. Hänen kohtaamistaan Ylösnoukseen kanssa ei siis voi selittää omistautumisen psykologialla.

Paavali ei kuitenkaan kerro nähneensä Jeesusta ruumiillisesti. Damaskon tiellä hän näkee kirkkaan valon ja kuulee Jeesuksen äänen. Kokemuksen tarkempi luonne jää mysteeriksi. Samalla tavoin mysteeriksi jää ylösnousemusruumiin olomuoto. Uusi testamentti sisältää itsessään jo erilaisia malleja. Siinä, missä Luukas painottaa konkreettisuutta, Paavali toteaa, ”ettei liha ja veri voi saada omakseen Jumalan valtakuntaa” (1. Kor. 15:50). Samassa yhteydessä Paavali puhuu ylösnousemusruumiista kielikuvilla, jotka ovat kaukana maanpäällisestä ruumiista. Niissä ylösnousemusruumis suhtautuu maanpäälliseen ruumiiseen kuin siemen suhtautuu kasviin. Ne eivät siis näytä toisiltaan ja tämä ruumis on paljon vaatimattomampi kuin tuleva.

Käytettyjen kuvien erilaisuus merkitsee sitä, että emme voi tarkasti tietää, millaisena Jeesuksen seuraajat Ylösnoukseen kohtasivat. Emme myöskään voi luoda yksityiskohtaista oppia siitä, mitä kerran on tapahtuva. Ylösnousemus kuuluu jumalallisen todellisuuden piiriin, jota inhimillinen kieli ei tavoita. Voimme vain todeta Paavalin sanoin: ”Se, mikä kylvetään katoavana, nousee katoamattomana. Mikä kylvetään vähäpätöisenä, nousee kirkkaana. Mikä kylvetään heikkona, nousee täynnä voimaa” (1. Kor. 15:42-43).

TT Outi Lehtipuu

Rauhaa, vain rauhaa...

”Rauha teille,” sanoi Jeesus. Sanat saivat kuitenkin aikaan ensin vain levotonta rauhottomuutta: opetuslapset pelästyvät suunnattomasti. He eivät uskalla uskoa näkemäänsä todeksi, vaan ovat edelleen kauhuissaan, mieli täynnä epäilyksiä. Jeesuksen vakuutusten jälkeenkään he eivät vielä tiedä, mitä uskoa.

Opetuslasten ja Ylösnoukseen kohtaaminen kuvastaa kuin pienoisikoossa meitä ja meidän maailmaamme. Meikin kaipaamme Ylösnoukseen kohtaamista ja rauhan vakuutusta. Mutta vaikka kuulemme yhä uudestaan: ”Ei hän ole täällä, hän on noussut kuolleista,” ei ylösnousemuksen todellisuus lopeta levottomuuttamme, ei poista pelkojamme, ei vaienna epäilyksiämme.

”Rauha teille.” Miten monessa paikassa tänäkin päivänä noita sanoja odotetaan sodan keskellä. Liian monessa paikassa pelko on jatkuvana vieraana, koettuja kauhuja ja menetettyjä läheisiä on mahdoton unohtaa, ja katkeruuden ja vihan siemenille kylvetään uutta maaperää.

Kuka toisi rauhan koteihin, joissa riita repii ja haavoittaa? Kuka työpaikoille, joissa kilpailu ja kateus kukoistavat? Kuka opettaisi minulle, miten elää sovussa lähimpieni kanssa?

saarnan juuria

Ylösnousemus ei tuonut pysyvää rauhaa, eikä muuttanut maailmaa paratiisiksi. Se ei tehnyt opetuslapsista yli-inhimillisiä superihmisiä eikä tehnyt taikasauvan iskulla kaikkia ja kaikkea paremmaksi. Yhtä vähän usko takaa tänäkin päivänä. Kristityt – me, joiden tunnusmerkkinä pitäisi olla keskinäinen rakkaus – taistelemme erityisen katkerasti keskenämme. Seurakunnissa pelataan valtapelejä ja puukotetaan selkään. Aivan liian usein rakkauttomuus ja toisen tuomitseminen peittävät alleen rakkauden ja armahtavaisuuden.

”Rauha teille.” Jeesuksen sanat eivät sisällä tyhjää lupautta vaan tehtävän. Rauha on mahdollinen, mutta sen aikaansaaminen on meidän ihmisten vastuulla. Ylösnoussut itse kutsuu meitä työtovereikseen rauhaa rakentamaan. ”Autuaita ovat rauhantekijät: he saavat Jumalan lapsen nimen.”

Ristiriidat, vaikeudet ja vastoin käymiset kuuluvat elämään. Pelosta ja ahdistuksista emme pääse kokonaan eroon. Mutta juuri silloin, aivan yhtäkkiä, saatamme kuulla nuo sanat: ”Rauha teille.” Jeesus itse seisoo pelkojemme ja levottomuutemme keskellä. Silloin voimme tuntee kuin opetuslapset, kuinka pelko muuttuu iloksi, kauhu ja epäilykset rauhaksi.

*Saarnanjuura Raamat-
tusunnuntaita varten
Pekka Särkiö*

Me olemme tämän todistajat

Ylösnoussut Kristus kohtaa opetuslapset pääsiäisen jälkeen ja varustaa heidät evankeliumin todistajiksi. Ensi hämmästyksen jälkeen on tapahtuttava vielä paljon ennen kuin apostolit ovat valmiina lähtemään matkaan.

Luukkaalle on tärkeää, että Jeesus oli vanhan liiton kirjoitusten täyttymys: ”Kaiken sen tuli käydä toteen, mitä Mooseksen laissa, profeettojen kirjoissa ja psalmeissa on minusta kirjoitettu”. Usein VT:n ennustusten etsimisessä voi olla jotain väkisin pinnistettyä. Kyse onkin enemmästä kuin Vanhan testamentin ennustuksista, jotka saavat täytty-myksensä Jeesuksessa. Kristityt ilmaisivat Jeesuksen suhdetta Vanhaan testamenttiin niin, että hän oli lain täyttymys tai että hänessä toteutuivat kirjoitukset (vrt. Joh 1:17). Tämä voidaan ymmärtää niin, että Jeesus toteutti monia VT:n instituutioita (temppeleipalvelus, uhrin, lakihurskaus, rukous), jotka pyrkivät ihmisen jumalasuhteen silloittamiseen: Jeesus oli Jumalan kohtaamisen paikka (Joh 6:46), hän täytti lain (Matt 5:17), oli Jumalan uhri (Joh 1:29) ja rukoili ihmisten puolesta (Joh 17:9). Hän on kaikissa näissä merkityksissä ihmisen pelastaja, jota Jeesus-nimikin merkitsee.

Tässä Luukkaan evankeliumin kohdassa Jeesus antaa lähetyuskäskynsä. Se on muotoiltu hieman toisin kuin Matteuksella (Matt 28:18-20) ja Markuksella (Mark 16:15), joissa kaste on keskeinen osa julistusta ja pelastuksen saamista. Luukas puhuu vain parannuksen saarnaamisesta ja syntien anteeksiantamisesta Jeesuksen nimessä. Kaste osoittautuu kuitenkin tärkeäksi myös Luukkaalle kaksoisteoksen jälkiosassa.

Pyhän Hengen saaminen on tärkeä edellytys todistajan tehtävälle. Luukkaan evankeliumissa Jeesus kehottaa omiaan: ”pysykää tässä kaupungissa (Jerusalemmissä), kunnes saatte varustukseksenne voiman korkeudesta.” Matteuksella sen sijaan opetuslasten on lähdettävä pakanoiden Galileaan saakka nähdäkseen Jeesuksen (Matt 28:10). Johanneksen evankeliumissa ylösnoussut Kristus ilmestyessään antaa opetuslapsille Pyhän Hengen (Joh 20:21). Näin varustettuina pelokkaista opetuslapsista tuli rohkeita apostoleita, ylösnoukseen todistajia.

Luukkaan evankeliumissa ylösnoussut Kristus ”avasi heidän mielensä ymmärtämään kirjoitukset”.

Kirjoitusten ymmärtäminen on perustava asia uskon syntymiselle ja kasvulle. Sama perustava merkitys Raamatulla ja sen opettamisella on myös lähetykselle. Raamattujen kääntäminen ja levittäminen on siksi kaiken lähetyksen perusta.

Uskonpuhdistuksen periaatteisiin kuului kristilli-

sen opin ja elämän perustuminen yksin Raamattuun, jota mahdollisimman monien oli siksi voitava kuulla ja lukea omalla kielellään. Tämän ajatuksen toteuttamiseksi alettiin 1500-luvun alussa kääntää Raamattuja kansankielelle. Mikael Agricolan Uusi testamentti ilmestyi 1548. Vietämme ensi vuonna (2007) Suomen kirjakielen isän kuoleman 450-vuotismuistoa.

Koko Raamattu ilmestyi suomeksi 1642 ja sen korjattu versio 1776, siis 230 vuotta sitten. Tätä Raamattua luettiin Suomessa pitkään aina uusina painoksina. Se on vaikuttanut suomalaisen uskon ja elämään, mutta myös kirjallisuuteen, sillä sitä lukivat Aleksis Kiven tavoin monet muutkin kirjailijat.

Vasta kirjapainotekniikan helpottuminen ja raamattuseurojen levittämät suuret painokset toivat Raamatun todella kaiken kansan ulottuville. Ensimmäinen raamattuseura syntyi Saksan Halleen 1710. Suurin seuroista on 1804 perustettu British and Foreign Bible Society. Eri maiden raamattuseurojen yhdyselimeksi perustettiin United Bible Societies vuonna 1946. Suomen Piipiliseura perustettiin 1812 ja on Suomen vanhin kristillinen yhdistys. Se on tällä hetkellä yksi kirkkomme virallisista lähetyksjärjestöistä ja työskentelee Raamattujen kääntämiseksi ja levittämiseksi. Tavoite on sama kuin ensimmäisillä apostoleilla: että mahdollisimman monet saisivat omalla kielellään kuulla ja lukea ilosanoman syntien anteeksiantamisesta Jeesuksen nimessä. Me olemme tämän todistajat.

saarnan juuria

*Saarnanjuuri tekstiin
Luukas 24:36-43.
Juha Antikainen*

Posttrauma-apua

Viime aikojen isot onnettomuudet ovat nostaneet esille uhrien voinnin. Miten loukkaantuneet ja heidän läheisensä selviytyvät, miten kuolleiden omaiset? Näitä on mietitty Konginkankaan jälkeen, tsunamin jälkeen ja monessa muussa tilanteessa. Välittömän sairaanhoidon lisäksi on jo reilut kymmenen vuotta pyritty järjestämään näissä – ja pienemmissäkin onnettomuuksissa – myös henkistä tukea. Kunnallinen terveydenhuolto ja SPR ovat järjestäneet mm. debriefing-istuntoja onnettomuuden seurauksista kärsiville. Myös monet työyhteisöt ovat lähteneet kehittämään omaa tukitoimintaansa tällaisten tapausten varalta.

Äskettäin eletyt ja yhdessä koetut onnettomuudet antavat tämän evankeliumikertomuksen käsittelijälle yhden mahdollisen lähestymistavan. Toki voi puhua vain omasta menetyksestä tai itselle sattuneesta onnettomuudesta, lähestyä tätä menettämisen teemaa yksityisen, subjektiivisen kautta. Monesti kaikkein yksityisin onkin paradoksaalisesti kaikkein helpoiten omaksuttavaa, kaikkein yhteisintä – tämän vuoksihan ylipäättään kertomukset ovat voimakkaampia kuin selitykset. Samastumisessa on yksityisen kertomuksen voima.

Mutta yhtä hyvin aihetta voi lähestyä mediassa näkyneen onnettomuuden kautta. Tässä suhteessa uutisten vastaanotto on viimeisten vuosien aikana minusta muuttunut. Enää uutisissa ollut uutinen ei ole vain joku jossain sattunut juttu: ikävää kun tuolla kävi noin. Ennen Estonian uppoamista (1994) moni ikävä uutinen sai tuollaisen vastaanoton. Toki Etiopian nälkä 1980-luvulla tai muut katastrofit herättivät vaikkapa auttamismieltä. Mutta nyt näitä tapahtumia surraan yhdessä, niistä puhutaan yhdessä, niihin reagoidaan vaikkapa rukoushetkin. Jollekulle sattuneesta onnettomuudesta on tullut meidän yhteinen kokemuksemme. Enää meidän ei ole niin vaikea kuvitella, miltä Floridassa tuntuu, kun koti jää hurrikaanin puskevan tulvaveden alle.

Tämän pitkän esipuheen pointti on tässä: kun Jeesus kuoli, opetuslapset olivat samanlaisessa tilassa kuin kuka tahansa näistä median esille tuomista onnettomuuksien uhreista. He olivat aivan kuin kuka tahansa, jonka läheinen jää liikennevaloissa auton alle kävellessään päin vihreitä. Pietari, Jaakob, Johannes ja Magdalan Maria, Johanna sekä moni muu oli vain muutamaa päivää aiemmin menettänyt rakkaan ystävänsä ja mestarinsa. 1990-luvulla Suomessakin on alettu puhua posttraumaattisista oireista, järkyttävän tapahtuman jälkeisistä oireista. Shokki on toki tunnettu ennenkin: ollaan poissa tolaltaan, muissa maailmoissa, kaikki tuntuu vähän

epätodelta, eikä tuosta ajasta myöhemmin muisteta paljoakaan. Varsin myöhään on huomattu, että erilaiset reaktiot saattavat herätä aika myöhäänkin.

Posttraumaattisia oireita on alettu myös hoitaa Suomessa 1990-luvulla, ja yhtenä tukimuotona on juuri kriisiapua, erityisesti debriefing-istunnot. Niissä käydään läpi tapahtunutta, luodaan yhteinen kuva tilanteesta, palautetaan mieleen ajatuksia, aistimuksia, reaktioita ja tunteita. Ja lopuksi ”normalisoidaan”: katsotaan, mitä yhteistä on tullut esille reaktioissa, mikä siinä on kriisille tyypillistä – ja aletaan siirtyä kohti arkea.

Jos tätä toimintatapaa vertaa päivän evankeliumiin, huomaa, että siinä Jeesus toimii aika lailla debriefingin tapaan. Hän on tosin luonut yhteistä tilannekuvaa jo Emmauksen tien reissulla (joka on Luukkaan evankeliumissa aivan tämän kohdan edellä). Mutta nyt hän kyselee opetuslasten reaktioita ja siirtyy sitten kohti tuttuja, tavallisia asioita: hän näyttää kätensä ja jalkansa sekä pyytää syötävää. Jos mikä, niin ruokailuun siirtyminen on normalisointia, vaikei se tapahdukaan sanoin vaan teoin. Jeesus auttaa hädässä olevia, järkyttyneitä opetuslapsiaan tällä merkillisellä posttrauma-interventiolaan. Hänen apunsa on kuitenkin apua, jonka antaa todellinen Messias. Hän ei vain rohkaise ja auta selviämään. Hän antaa suuren ilon, niin suuren ilon, etteivät opetuslapset meinaa pysyä nahoissaan.

päivän. avauksia

Onko se totta?

Olemme vasta äsken viettäneet pääsiäistä Jeesuksen kuoleman ja kuolleista heräämisen muistoksi. Jeesuksen kanssa vaeltaneet opetuslapset eivät olleet vielääkään aivan varmoja, voiko olla totta, että Jeesus on noussut haudastaan, vaikka hän oli ilmestynyt jo muutamille heistä.

Ehkä joku teistä on nähnyt kuolleen, ollut hautajaisissa ja jopa koskettanut kuolleen kylmää poskea. Kun elintoiminnot lakkaavat, kuollut jäykistyy ja jäähtyy; sydän ei lyö eikä veri kierrä enää. Ihmisen kuolemaa ei voi perua, kun se on tapahtunut. Kuolema koskettaa meitä jokaista.

On vaikea uskoa, että kuollut yhäkään alkaisi taas liikkua eikä sellaista tapahdukaan ihmisille täällä maan päällä. Sen tähden ei ollut lainkaan kummallista, että opetuslapset eivät jaksaneet uskoa, vaikka näkivät Jeesuksen edessään, sillä he olivat nähneet hänen kuolleen ristillä pitkäperjantaina. He myös tiesivät, että Jeesuksen hauta oli ollut pääsiäisaamuna tyhjä.

Jeesus oli puhunut kuolemastaan ja ylösnousemisestaan. Silti tapahtunut oli liian ihmeellistä uskottavaksi. Ilmestyessään opetuslapsille Jeesus joutui monin tavoin vakuuttelemaan, että hän oli todellakin elävänä

*Päivänavaus tekstistä
Luukas 24: 36-43
Helena Ylimaula*

heidän edessään. Hän näytti käsiään ja jalkojaan, pyysi koskettamaan itseään, pyysi jopa ruokaa, ja he näkivät hänen syövän.

Minkä tähden vakuuttelu oli tärkeää? Tapahtui Jumalan ihme. Jumala halusi ja haluaa, että me ihmiset voisimme uskoa todeksi sen, että Hän on antanut poikansa kuolla meidän kaikkien puolesta.

Me kaikki, pienet ja suuret, saamme anteeksi Jeesuksen tähden kaiken sen pahan, mitä teemme itsellemme ja toisillemme. Tämä on uskon asia, mutta siihen liittyy myös tällaisia aivan käsin kosketeltavia asioita.

Rukous: Kiitos Jeesus, että et hylkää minua, vaikka niin kovin usein teen väärin. Ole tänään kanssamme sekä koulussa että kotona.

Aamen

*Päivänavaus tekstistä
Luukas 24: 36-43 .
Helena Ylimaula*

Pienen ihme

Vielä tänäänkin Jeesus haluaa todistaa meille olevansa Hyvä Paimen, joka välittää meistä ja haluaa lohduttaa meitä ja antaa meille rakkautensa ja luottamuksen Taivaan kodista. Kodista, mihin Jeesus on mennyt meitä odottamaan.

Mietin, mikä voisi olla sellainen pieni esimerkki Jumalan johdatuksesta, jolla Hän haluaa todistaa

sinulle ja minulle olevansa totta. Sinäkin saat kokea Jumalan ihmeitä, kun kuuntelet herkin korvin.

Kerron Hannan elämästä pienen kohtauksen. Hanna oli kuusivuotias reipas esikoululainen. Eräänä iltana hän riiteli kovasti isosiskonsa kanssa. Äiti katsoi parhaaksi puuttua asiaan. Riita saatiin sovituksi ja tyttäret lähtivät kumpikin omaan huoneeseensa valmistautumaan nukkumaan menoon. Äiti kävi vielä erikseen molempien luona rukoilemassa iltarukouksen. Äidin palattua takaisin omiin askareisiinsa alkoi Hannan huoneesta kuulua nokkahuilun soittoa. Sitten soitto vaimeni. Tuli hiljaisuus, joka sai äidin ajattelemaan, että Hanna tarvitsee vielä kuuntelijaa. Äiti koputti ovelle ja astui sisään. Hanna nousi vuoteestaan hämmästyneen näköisenä: ”Miten sinä tiesit tulla? Minä rukoilin juuri, että tulisit.” Hannalle oli jäänyt vielä paha mieli riittelystä, ja hän halusi purkaa pahan mielensä äidille, jotta saattoi ruveta nukkumaan kevyin mielin.

Äiti sai tuona iltana Jumalalta kehotuksen mennä vielä tyttärensä luokse. Näin Jumala toimii. Lähetää meitä toistemme luo lohduttamaan ja iloittamaan toistemme kanssa.

RUKOUS

Kiitos Rakas Jeesus, että olet kuollut minun pahojen tekojeni tähden. Kiitos, että vastaat rukouksiini ja olet aina rinnallani, auttajana. Auta minua olemaan oikea lähimmäinen kavereille ja kotona.

Jeesus, Sinun nimessäsi aamen

*Aamunavaus yläkouluille,
lukioille sekä ammatillisiin oppilaitoksiin
tekstistä Luukas 24:36-43.*

Juha Antikainen

Hologrammi ei syö

Tekniikan kehitys tuntuu joskus ohittavan mielikuvituksemme. Tekniikan Maaailma kertoi vastikään laitteesta, jolla pystytään toistamaan aidosti kolmiulotteista elävää kuvaa. Tuotteen kaupallinen kehittäminen on vasta meneillään, mutta itse laite on jo saatu toimimaan. Laitteen 3D-kuvan katsomiseen ei tarvita erikoislaseja ja sen ”filmiä” voi seurata eri puolilta.

Kun Jeesus kuoli ristillä, hänen opetuslapsensa menettivät toivonsa ja rohkeutensa. He eivät enää uskoneet tapaavansa Mestariaan, joka oli kuollut. Vastoin kaikkea järkeä ja kaikkien tottumuksia pari heistä kuitenkin kohtasi Jeesuksen, joka jututeli ja söi heidän kanssaan. Sitten Jeesus ilmestyi vielä lopuille opetuslapsista, puhui heille ja pyysi syötävää.

Tuon ajan ihmiset eivät pitäneet kuolleiden heräämistä sen mahdollisempana kuin mekään. Monet olivat varmasti valmiit väittämään, että opetuslapset näkivät unia tai kohtasivat aaveen. Yhteisiä unia ei kuitenkaan ole eikä haamujakaan. Modernilla tekniikalla toteutettuna kyseessä olisi voinut tietysti jonkin sortin hologrammi, 3D-kuva. Ainoana pulmana on, että Jeesus söi opetuslasten

antamaa kalaa. Ainakaan meillä tosi-tv:n Pertut ja muut eivät tyhjennä ruokapöytäämme. Kuva ei syö minun eväitäni.

Arvailu siitä, mitä opetuslapsille todella tapahtui, jatkuu varmasti aina. Itse he olivat varmoja siitä, että tässä on heidän mestarinsa ja ystävänsä ihka elävänä ja syö heidän seurassaan.

Aamunavaus yläkouluille ja lukioille sekä ammatillisiin oppilaitoksiin tekstistä Luukas 24: 36-43.

Juha Antikainen

Vesi kielellä

TV on täynnä kokki-ohjelmia. Joka kanavalla on oma mestarinsa keräämässä katsojia, toisella kanavalla komea, toisella nätti. Jokaiselle löytyy varmasti itseä miellyttävä katsottava.

Luukas kertoo, miten Jeesus ilmestyi opetuslapsilleen kuolemansa jälkeen. Kertomuksessa on yksi erityinen yksityiskohta. Rauhoiteltuaan opetuslapsiaan Jeesus tekee jotain älyttömän tavallista. Hän kysyy: ”Onko teillä täällä mitään syötävää?” Siis vähän siihen malliin kuin että hän ei olisikaan ollut ristillä tapettavana ja sitten pari päivää haudassa, vaan ennemminkin kuin että hän olisi poikennut iltapäivällä salilla ja tullut hikisenä takaisin: ”Onko teillä täällä mitään syötävää?”

Tämän mega-arkisen kysymyksen jälkeen opetuslasten on jo vähän helpompi suhtautua siihen, että

pomo onkin taas pelissä mukana. Jeesus saa syötävää, kalaa. Jos tästä raportin laatinut Luukas ei olisikaan ollut lääkäri, kuten on arveltu, vaan kokki, hän olisi kertonut, millaista se Jeesuksen saama paistettu kala oli. Pannulla paistettua? Loimutettua? Suoraan tulella kypsennettyä? Ja mitä sorttia – kuhaa, nieriää, kampelaa? Joka tapauksessa tämä eväs oli näille ammattikalastajille tuttu raaka-aine.

Paistettu kala – sitä ajatellessa monet herkulliset maut tulevat mieleen ja vesi herahtaa kielelle. On mukava ajatella, että Nasaretin Jeesus söi sellaista – söi ennen kuolemaansa ja söi kuolemansa jälkeenkin. Kalan maku, varsinkin paistettuna, on vahva ja yksinkertainen. Ne maut ovat varmasti edelleen hyvin samanlaisia kuin Jeesuksen aikaan. Tuntuu hienolta, että voimme syödä samanlaista ruokaa kuin ylösnoussut Jeesus.

*Aamunavaus päiväkoteihin ja pienille koululaisille
Satu Toukkari ja Juha Ropponen*

Operaatio musta kahvi

Saavuiimme pitkän ajomatkan keskellä pieneen intialaiseen kylään. Minulla oli toiveena löytää kuppi mustaa kahvia virkistämään polttavan helteen uuvuttamaa mieltäni. Yhtäkkiä huomasin joutuneeni seikkailuun nimeltä ”Operaatio musta kahvi”.

Kahvilan keittäjä osasi yhtä hyvin englantia kuin

minä telugua. Kassan papparainen totesi hymyillen ”kafi,kafi”. Nuoret tytöt koiranpennun kanssa tulivat auttamaan, samoin automme kuljettaja. Pian paljastui, että tytöistä vanhemman nimi oli ”Lara” ja nuoremman ”Josku”. Heidän oikeat nimensä olivat tietenkin Lakshmi ja Jyoïhi, mutta niillä nimillä heidän ystävänsä ei heitä kylässä koskaan kutsuneet.

Kahviasiani ympärille kertyi pikapuolin myös tyttöjen mummi ja sekalainen joukko paikalla olleita. Selitin jokaiselle kiinnostuneelle haluavani kupin mustaa kahvia ilman sokeria ja ilman maitoa. Minua äimisteltiin, voinko olla tosissani. Monelta taholta kuulin kysymyksenä ilman sokeria, ilman maitoa, kahvia? Voiko kahvi olla kahvia ilman sokeria ja maitoa? Toistin mielihaluni jokaiselle peräänantamattoman jäməkästi. Samalla minle jo osoitettiin muovituolia. Lysähdin istumaan. Kuumuus tuntui tappavalta. ”Ei nyt ole kuuma, nythän on talvi”, Lara totesi nauraen. Tytöt pitivät minulle seuraa, koska halusivat puhua koulussa oppimaansa englantia. Siinä me kävimme yhdessä läpi heidän elämänsä. Tärkeinä asioina olivat heidän koiranpentunsa, ”Soni”, vanhemmat, koulu, kaverit ja tietysti heidän lempijuomansa kuuma maito!

Lopulta tapahtui ihme! Minulle ojennettiin tili-kuuma lasi, jossa oli vahvaa, mustaa kahvia, ilman maitoa, ilman sokeria! Koko pöytäseurue oli kerääntynyt katsomaan ihmettä, mustaa kahviani.

jatkuu seuraavalla sivulla

Kerroin tytöille lasten elämästä kotona Suomessa. He eivät millään voineet uskoa, että Suomessa aivan kaikilla lapsilla on mahdollisuus käydä koulua ja oppia joka päivä lisää uusia asioita. Intiassa kovin harvoilla lapsilla on mahdollisuus samaan. Läheskään kaikki heidän ystävistään eivät osanneet lukea. Luulen myös, että Jyoíhi tai siis ystävien kesken Josku jäi epäilemään sanojani, että Suomessa juodaan paljon mustaa kahvia, ilman sokeria ja maitoa.

Kiitos Jeesus siitä, miten mielenkiintoista on tutustua erimaalaisiin ihmisiin ja heidän tapoihinsa.
Kiitos, että meillä ihmisinä on kuitenkin niin paljon yhteisiäkin asioita.
Kiitos ystävistä, kiitos koulusta.
Auta, että tässä maailmassa olisi mahdollisuus koulunkäyntiin kaikilla lapsilla ja nuorilla,
niin, että kaikki oppisivat myös lukemaan.
Aamen.

INTIA

- oli brittien tärkein siirtomaa 1700-luvulta alkaen
- itsenäistyi vuonna 1947 Mahatma Gandhin työn seurauksena
- jakaantui 1947 hindulaisemmistöiseen Intiaan ja muslimienemmistöiseen Pakistaniin
- Pakistanin itäosasta itsenäinen Bangladesh 1971
- 1080 000 000 ihmistä
- maailman suurin demokraattinen maa
- kielellisesti hajautunut, yli 1000 kieltä
- englantia ainoa yhteinen kieli
- monien maailmanuskontojen alkukoti (hindulaisuus, buddhalaisuus, sikhiläisyys, jainalaisuus)
- ◎ hajanainen, alueita yhdistävää yhteistä kulttuuria ei ole
- vastakohtaisuuksien maa

Moderni Intia on:

- siirtynyt vuonna 1991 markkinatalouteen
- saavuttanut vuosittain 6-7 % talouskasvun
- ulkomaisten investointien kohde
- suurkaupungistunut, saastunut
- uskonnollisesti voimakas
- ydinasevaltio
- väestö: hinduja 80 %, muslimeja 15 %
- kristittyjä 2-3% (lukumäärältään kuitenkin enemmän kuin Pohjoismaissa yhteensä)
- Intian asukkaista 80 % elää maaseudun kylissä.

Piipia-seuran työ Intiassa

Intialaiset kristityt

- Kristinusko on Intiassa vanhaa. Perimätieto apostoli Tuomaan perustamasta kirkosta on kuitenkin epävarma. Varmaa tietoa kuitenkin on, että Etelä-Intian Tuomaskristityt ovat perustaneet kirkon todistettavasti jo 300-luvulla.
- Lähetystyö käynnistyi Intiassa 1500 - 1600-luvuilla portugalilaisten löydettyä kauppareitin Intiaan. Protestanttinen lähetystyö käynnistyi Intiassa pietismin vaikutuksesta 1700-luvulla. Luterilainen lähetystyö viettää tänä vuonna 300-vuotisjuhlia, sillä tanskalaisten lähetysten työn tuloksena luterilaisuus saapui vuonna 1706 Intian kaakkosisaosaan.
- Suuri muutos tapahtui, kun vuonna 1833 Englanti salli kaikkien lähetystyöntekijöiden toimen Intiassa. Muutoksen johdosta syntyi ns. Intialaisen lähetysten vuosisata, joka kesti koko 1800-luvun.
- Länsimaisuus on Intiassa lähetystyön tuomaa. Monet hinduista pitävät kristinuskoa Intiassa englantilaisten ja amerikkalaisten uskontona. Hindut kuitenkin arvostavat kristinuskossa sen eettistä luonnetta, etenkin Vuorisäärän opetuksia.
- Lähetystyön monitahoisuuden seurauksena Intian kristillisuus esiintyy monimuotoisena. Intian suurin ja voimakkain kirkko on katolinen kirkko. Lisäksi Etelä-Intian kirkko ja Pohjois-Intian kirkko ovat merkittäviä ekuumeenisia kirkkoja. Näihin kuuluvat anglikaanit, metodistit, presbyteerit ja kongregationalistit. Myös luterilaisella

kirkolla on paikallista merkitystä, etenkin Andra Pradeshin maakunnassa Intian itärannikolla. Intian kirkoista vanhin on syyrialainen ortodoksikirkko. Lisäksi Intiassa vaikuttavat tuhannet itsenäiset helluntaiseurakunnat ja voimakas amerikkalaispohjainen karismaattinen liike.

- Intian yhteiskuntaa säätelevän kastilaitoksen ulkopuolelle jääneet kastittomat eli dalitit muodostavat intialaisen kristillisyyden suuren enemmistön. Vuosien 1872-1931 välillä kristittyjen määrä viisinkertaistui dalitien tullessa joukkokäntymiksi. Ennen daliteja kristillinen yhteisö muodostui pääosin hyvin koulutetuista kaupunkilaisista. Dalitien joukkokäntymisten jälkeen kristittyjen enemmistö edustikin maaseudun lukutaidottomia ja köyhiä. Suurimmat joukkokäntymiset tapahtuivat Andra Pradeshissa, jossa luterilaisuus on sen seurauksena nykyisin vahvimmillaan.

- Kristittyjä on tällä hetkellä 2-3 % Intian väestöstä. Kristittyjen lukumäärän kasvu putosi 1970-luvulla väestön kasvuvauhdin alapuolelle ja jatkuu edelleen. Syynä on vuonna 1950 annettu asetus, joka kielsi kristityiltä daliteilta ne edut, joita valtio tarjoaa hindu-daliteille eli tietyt koulutusetudet, sosiaalietuudet ja mahdollisuuden päästä virkoihin.

- Intian kristityistä daliteja on arvioitu olevan 70 - 90 % ja he muodostavat enemmistön sekä katolisen että protestanttisen kirkon jäsenistöstä.

- Pääosa Intian kristityistä asuu maaseudulla työskennellen maanviljelyksen parissa. Kaupungeissa koulutetut kristityt työskentelevät usein sairaaloissa ja kouluissa, toteuttaen näin käytännössä kristillistä lähimmäisenrakkauttaan.

”Ihmisiällä on täällä nälkä. Ei ruuan puutteen vuoksi, vaan hengen ravinnon nälkä”, tiivistää Theodor Masihi. Olemme Gujaratin maakunnassa melko lähellä Intian länsirannikkkoa, mutta samalla tuntuu kuin olisimme keskellä mennyttä vuosisataa. Tämä viidakon reunalle rakennettu pikkukaupunki huokuu vanhojen lähetyssaarnaajien aikoja. Nykyään juuri täällä kristillisyyden leviää köyhien heimouskontoihin kuuluvien parissa kulovalkean tavoin.

Alueella on 25 eri kirkkoa ja raamattukoulujen lukumäärä on kovassa kasvussa. Miksi näin? Käännösprosessista vastannut Christoffer Thomas tietää vastauksen: ”Olemme saaneet tänä vuonna 25 vuotta kestäneen käännösprosessin valmiiksi ja Uuden Testamentin kielelle, jota täällä puhuu lähes 255 000 ihmistä. Hanke oli äärimmäisen vaikea, sillä paikallisella kielellä ei ollut ennestään kirjallista muotoa.”

Theodor ja hänen puolisonsa Jyotsana ovat ottaneet elämäntehtäväkseen ylläpitää Intian Pipliaseuran tukemaa Raamattukeskusta Vyāran pikkukaupungissa. ”Kristinusko on kovassa nousussa köyhien ja kastittomien parissa”, he molemmat toteavat. ”Työllemme on suuri kysyntä ja muutokset ovat olleet suuria viimeisten vuosien ajan. On syntynyt valtaisa kiinnostus oppia lukemaan.”

Intialaisessa kulttuurissa naisten kouluttamista ja lukutaitoa on pidetty lähestulkoon turhana. Perinteisessä naisen roolissa ja maailmassa kodin seini-

Gujaratissa on muutoksen voimakas aika

en sisäpuolella ei ole tarvinnut osata lukea. Tämän johdosta naisten lukutaito on Intiassa harvinaisempaa kuin miesten. Samoin tyttöjen koulunkäynti on tänä päivänäkin harvinaisempaa kuin poikien.

Tähän kehityksen suuntaan halutaan nyt muutos. Lukeminen avaa ovia ja mahdollisuuksia toteuttaa omaa elämää haluttuun suuntaan. Lukeminen avaa ovia tutustua tärkeisiin asioihin. Lukeminen vapauttaa tekemään valintoja. Lukeminen mahdollistaa Kristuksen läheisyyden löytämisen Raamatun sanasta alueilla, joissa yhteisiin jumalanpalveluksiin on liian pitkä matka.

Intian kristityistä vain noin puolet osaa lukea. Kristittyjen lukutaito on kuitenkin yleisempää verrattuna muihin intialaisiin. Huolestuttavasta suuntauksesta kertoo, että lasten lukutaito on nykyisin heikompi kuin aikuisten. Kehityksen suunta on kohti huonompaa, ellei asiaan tule apua. ”Täällä Gujaratissa asiat näyttävät paremmassa valossa, lukutaito on noussut arvoonsa ja Lasten Raamatut ovat kysytyjä. Niitä käytetäänkin yleisesti ope-

tustyössä ensimmäisenä oppikirjana”, kertoo Intian Pipliaseuran Gujaratin alueeseuran johtaja Nicolas Parmar.

Koulunkäynnin vähenemisen tärkein syy on kristittyjen köyhyys, joka perheiden velkojen vuoksi usein pakottaa myös lapset työhön. Kristityn maatyöläisen tyypillinen palkka on noin kaksi euroa päivässä, kaupungeissa hieman enemmän.

”Seuraava haaveemme on uuden koulun avaaminen Raamattukeskuksen yhteyteen. Näin mahdollisimman moni voisi oppia lukemaan ja ihmiset voisivat toteuttaa suurimman unelmansa Intian Pipliaseuran tuen johdosta”, toteaa Theodor hymyillen. ”Meillä on osaamista, ihmiset ovat äärimmäisen innostuneita ja kysyntää opetukselle on, mutta tarvitsemme ulkopuolista apua, koska kirjat ovat köyhille kalliita.”

”Täällä kellään ei olisi mahdollisuuksia ostaa omaa Uutta Testamenttia tai Lasten Raamattua ilman Pipliaseuran mahdollistamaa kirjan hinnan alennusta. Ilmaiseksi kirjoja ei yleensä jaeta, ihmiset haluavat ylpeänä maksaa niistä mahdollisuuksiensa mukaan”, Nicolas Parmar tietää kokemuksesta.

”Ilman Intian Pipliaseuran tukea emme onnistu tehtävässämme. Kun olemme vihdoinkin saaneet Uuden Testamentin käännettyksi omalla kielellämme, niin haluamme myös koittavan sen päivän, kun kaikki lähiseutujen asukkaat löytävät itse lukiessaan toivoa paremmasta huomisesta”, tiivistää opettajana toimiva Jyotsana innostuksensa syyn.

autoja ja rekkoja. Panen merkille useiden rekkojen perään painetun tai maalatun kehoituksen: Please, sound horn! Soita torvea, ole hyvä! Ja torvia soitetaan koko ajan ja erilaisilla äänivivahteilla. Tosin en pysty ymmärtämään, mistä kuljettajat erottavat minkin ohittajan äänimerkin, koska koko ajorata on täynnä torvien töötötystä. Epäilen myös äänimerkkien vaikutusta. Ainakaan lehmät ja puhvelit eivät moiselle melulle jaksa korviaan lopsauttaa.

Please, sound horn! Soittakaahan torvea!

Valkoinen Ambassador tummennetuina lasein on kulkuneuvoni matkalla Gunturista kohti Krishnan rannikkoa Andra Pradeshissa. Isäntämme istuu etupenkillä puhuen kännykkään puhelun toisensa perään. Minä ja musta salkku olemme takapenkin valtiaita.

Tie kulkee peltomaisemien halki samoin kuin useiden pienten kylien läpi. Karjalaumojia, vesipuhveleita, lehmiiä, lampaita ja vuohia kulkee pitkin paikallisen highwayn reunoja. Värikkäät ja usein kukkaköynnöksin koristellut rekat tulevat vastaan samalla kaistalla ja väistävät viime tingassa. Niiden lasteina on esimerkiksi riisisäkkejä, sipuleita, sementtiä, jättimäisiä heinäkuormia tai polttoainesäiliötä. Me ohitamme myös linja-

Ne kulkevat juuri sitä tahtia kuin haluavat ja vaikka keskellä tietä. Ja mikäli risteysalueella tai kaisojen välissä sattuu olemaan muutama ruohotupsu tai muuten mukava levähdyspaikka, lehmälauma levähtää märehtimään siihen. Lehmät ja puhvelit tuntuvat olevan teiden kuninkaita, jotka eivät väistä ketään eivätkä mitään, mutta kaikki muut suurimmasta pienimpään väistävät niitä. Lisätarkkaavaisuutta vaatii myös se, että kylien kohdalla usein osa ajokaistasta on rajattuna kivin ja risuin viljan kuivattusta varten.

Mietin, etten voi kertoa, miten liikenne soljuu eteenpäin. Soljuminen on liian runollisen luistava verbi tähän kaoottiseen menoon. Ehkä oikeampi ilmaisu on, että liikenne kauhottaa eteenpäin. Vauhtimme

näillä monttuisilla teillä nostaa välillä pelon kurkkuuni. En voi välttyä assosiaatiolta, että pelaamme Ambassadorin kyydissä juuri tänäänkin venäläistä rulettia. Keneen osuu ja koska? Tietoisesti päätän ottaa jokaisen hengissä selvityn päivän mielenkiintoisena ja avartavana kokemuksena, opintomatkana myös erilaiseen liikennekulttuuriin.

Ajoittain huomasin voivani melkein rentoutua ja ihastella riisipeltojen heleää vihreyttä, intialaisen elämän kaikenlaista värikkyyttä, joka ulottuu koko elämään. Vastaaan saattoi tulla vaaleanpunaiseksi raidoitettu aasi tai härkävankkurit, joita vetävien härkien sarvet oli maalattu sinisiksi ja punaisiksi. Lukemattomien tuntien pitkällä automatkoilla minut kuitenkin sai henkäisemään syvään tai nostamaan käteni silmille se, että vastaan tuli iso rekka yksisuuntaisella tiellä, tai että vastaantulijan väistäminen tapahtui viime hetkellä keulaa hipoen tai että ohitus suoritettiin siitä raosta, mikä edessä oli, siis vasemmalta, oikealta tai kahden auton välistä. Sydämentykytystä aiheutti myös ajoittain automme eteen syöksähtänyt kulkuneuvo tai suuri eläinlauma. Huimimmissa ohitustilanteissa erikokoisten kulkuneuvojen joukossa saattoi olla karjalauma laitimmaisena.

Pulssin kiihtymistä lepuutin katselemalla peltojen takana kohoavia vuoria ja tapaillen psalmin sanoja "...minä nostan silmäni vuoria kohti, mistä tulee minulle apu.." Viimeistään Intiassa on pakko uskoa suojelusenkeihin ja luottaa, että elämäni on suurommissa käsissä.

SATU TOUKKARI

Sariostoksilla basaarissa

Katson lentokoneen ikkunasta, miten Hyderabadin kaupunkin jää alas yön pimeään lämpimään syliin. Valot loistavat alhaalla kuin helminauhat. Valtava, kaoottinen kaupunki näyttää ilmasta katsellen niin rauhallisen ja kiehtovan kauniilta.

Mielessäni selaan läpi viimeiset hektiset päivät Hyderabadissa ja muuallakin Andra Pradeshin osavaltiossa. Tänään päivällä, kenties kuumimpaan aikaan, tein intialaisten ystäviemme kanssa ostoksia Hyderabadin vanhan kaupungin basari-alueella. Kerjäläisäidit resuisten lapsien kanssa yrittivät vaatimalla vaatia edes muutamaa rupiaa. Kauppiat kauppasivat kilvan tavaroitaan, kiillettä ja kimallusta, silkkejä ja toinen toistaan kauniimpia sarikankaita, soittimia, ruokaa, mausteita ja kukkaseppeleitä. Tavarapaljoudelle olisi lähes mahdoton löytää kaikenkattavaa luetteloa. Ympäriämme hyöri elämä kuin karusellissa, autoja, riksoja, pyöriä, kärryjä, torvien soittoa ja muuta mekastusta joka puolella. Auringon paahde ja kiihkeä ympäröivä elämä äänineen ja hajuihineen tuntui lähes tyrmäävältä.

Oppainani toimi kaksi kristittyä naista Dorkas ja Veronica, opettaja ja kättilö. He olivat lupautuneet hoitamaan basaarissa tinkimisen puolestani paikallisen systeemin mukaisesti. Halusin ostaa sarin tai pari. Menimme myymälään, josta meidät ohjattiin heti yläkerran myyntitilaan, istumaan paksulle patjalle korkeiden sa-

rikangashyllyjen eteen. Näytös alkoi. Kaksi nuorta miestä riuhoi eteemme kangaspakan toisensa jälkeen. Intialaisen naisen sarikangas on yli viisi metriä pitkä pala. Katselin upeita, kullalla ja helmillä kirjottuja, kaikissa sateenkaaren väreissä loistavia kankaita silmät pyöreinä. Valitsin summanmutikassa nopeasti kaksi kangaspakkaa ja mielestäni asia oli sillä selvä ja kassan kautta ulos. ”Ei, ei, ei! Niin ei missään nimessä voi toimia”, kuiskasi Dorkas minulle. ”Meidän on vielä istuttava tässä rauhassa ja katseltava lisää erilaisia värejä. Ehkä haluat vielä muuttaa mieltäsi ja valita toisin.” Niinpä kangaspinot kasvoivat edessämme.

Näytille tuotiin myös hehkuvan oranssinväriinen ja hörhelöisin hääpuku, mitä koskaan olen nähnyt. ”Ehkä haluat ostaa tämän vielä sopivan tilanteen varalle”, totesi Veronica. Hääpukuosastosta alkoi löytyä myös vihreää, punaista ja lilaa prinsessaunelmaa kullalla ja koruompeleilla varustettuna. Osallistuin kohteliaasti pukujen hypistelyyn, vaikka yritinkin samalla viestittää naisille, etteivät nämä hörhelöt olleet tyyliäni ja ettei niiden tarvekaan ollut mitenkään ajankohtainen. ”Sinun on joka tapauksessa hyvä nähdä nämä”, naiset totesivat yksissä tuumin.

Yritin uudelleen ehdottaa lähtöä, sillä sarikankaiden suhteen olin valintani tehnyt eikä mielipiteeni valitsemieni kankaiden väristä ollut muuttunut. Ilmeisesti naisten mielestä olin edelleenkin liian hätäinen, sillä seuraavaksi he molemmat halusivat katsella itselleen jostain sopivaa. Mitään sopivaa ei kummallekaan löytynyt. Lopulta he katsoivat kohteliaisuusvelvoitteen myyjä kohtaan täytetyksi ja nousimme patjalta laittamaan kenkiä jalkoihimme siirtyäksemme maksamaan alakertaan.

Ulkona kysäisin naisilta, kuinka monta saria heillä itsellään oli kaapissa. ”Minulla on 50 erilaista”, vastasi Veronica heti. ”Minulla on vielä muutama enemmänkin”, totesi Dorkas nauraen. Nainen on nainen kulttuurista riippumatta.

SATU TOUKKARI

Mihin lahjoittamani euro kulkeutuu?

Suomen Pipliaseuran Intia-bankeille lahjoittamasi avustus kulkeutuu kauttamme Intian Pipliaseuran työhön. Mutta miten Intian Pipliaseura eurosi käyttää?

Intian Pipliaseuran työ jakaantuu kolmeen osaluokkaan: Raamattujen käännöstyöhön, Raamattujen tuotantoon ja painatukseen sekä Raamattujen levitykseen. Eurosi siis muuttuu Intian Pipliaseuran käsissä Raamatuiksi ja Uusiksi testamentteiksi, joita käännetään ja painetaan eri Intias-puhutuille kielille.

Intiassa on käytössä yli 1652 kieltä ja murretta, jotka myös huomattavasti eroavat toisistaan. Kielistä noin 400 on aktiivisessa ja laajassa käytössä. Virallisiksi kieliä on 24 kpl, joista yleisimmin käytetään hindiä ja englantia. Ainoa kaikkia intialaisia yhdistävä kieli on siirtomaavalta-ajalta peräisin oleva englantia, jolla voi tulla toimeen kaikkialla Intiassa. Koska käytössä olevien kielten määrä on erittäin laaja, kaikkien intialaisten tavoittaminen omalle kielelle käännetyn Raamatun kautta on haastava ja aikaa vaativa hanke. ”Jokainen käännöshanke on vaatinut vähintään noin kymmenen vuoden työn”, täsmentää Intian Pipliaseuran apulaispääsihteeri T.K. Chandy. Kamppailu kielimuurien

ylittämiseksi on aikaa vievää ja siksi rahaa vaativaa. Käännöstyön luomaan haasteeseen on kuitenkin tartuttu. Intian Pipliaseuran markkinointijohtaja W.R. Paulrajn mukaan lokakuussa vuonna 2005 Raamattu oli käännettynä 52 Intiassa käytetylle kielelle. Lisäksi Uusi testamentti on käännetty 52 muulle Intiassa käytetylle kielelle ja Lastenraamattu 24 kielelle. Tällä hetkellä käännöshankkeita on käynnissä kaikkiaan yhteensä 94 kielelle, joista Lastenraamattujen käännöshankkeet ovat erityisen merkittäviä. ”Kysyntä käännöksistä uusille kielille on valtaisa”, Paulraj täsmentää. Omakielinen Raamattu mahdollistaa myös ensi kertaa jumalanpalveluksen omalla kielellä.

Pipliaseurojen työn tunnuspiirteenä on toimittava paikallisten kirkkojen, järjestöjen ja yksittäisten kristittyjen käyttöön Raamattuja, joihin vastaan-

ottajilla on varaa. Tämä tarkoittaa, että Intian Pipliaseuralla ei ole mahdollisuutta myydä Raamattujaan hintaan, joka vaaditaan jokaisen uuden Raamatun valmistamisessa. Osa rahoituksesta siis käytetään Raamattujen myymiseen alennettuun hintaan. Suomeksi se tarkoittaa, että olet yhdessä mukana Raamatun ostajan kanssa mahdollistamassa kaupan synnyn. Koska olet mukana maksamassa osan kustakin Raamatusta, jokaisella intialaisella kristityllä on varaa ostaa oma Raamattu. Ilman sinun apuasi ostajia olisi todella paljon harvemmassa. Olet siis käytännönläheisesti edistämässä Raamattujen leviämistä uusien käsien ulottuville.

Mihin intialaiset kirkot sitten tarvitsevat työssään Raamattuja?

Useimmat tukesi avulla hankituista Raamatuista löytää lukijansa intialaisten seurakuntalaisten kes-

kuudessa. Tämän lisäksi Intian Pipliaseuralla ja paikallisilla seurakunnilla on yhteisiä hankkeita, joiden avulla he pyrkivät yhdessä löytämään uusia Raamatun lukijoita. Näissä hankkeissa vapaaehtoisten naisten tekemän työn osuus on merkittävä.

Keskeisenä on seurakuntien tekemä pitkäjänteinen lukutaitotyö, jossa monet vapaaehtoiset ovat mukana opettamassa yhä uusia ihmisiä lukemaan. Yleensä oppimisen työvälineenä on hyväksikäytetty Lastenraamattu, jonka tarve on tällä hetkellä kaikkein suurin. Opiskelu on suosittua myös lasten ja nuorten kesäraamattukouluissa.

Tsunamikatastrofista lähtien Intian Pipliaseura on aloittanut Raamattujen toimitukset tulvien, maanjäristysten ja muiden luonnonmullistusten uhreille aineellisen avun lisänä. Palaute on ollut rohkaisevaa, sillä onnettomuuksien uhrit ovat kokeneet, ettei heitä ole jätetty ruoka- ja lääkeavun jälkeen ilman henkistä tukea.

Kristittyjen määrä on kasvussa perinteisen yhteisön ulkopuolelle jääneiden keskuudessa. Raamattujen kysyntä ja tarve on valtaisa slummialueiden orpokodeissa, leskien keskuudessa, sairaaloissa, prostituoitujen parissa sekä vankiloissa. Esimerkiksi vankilatyön hankkeessa lukutaitoiset saavat Johannesen evankeliumin. Mikäli he kiinnostuvat lukemastaan enemmän, saavat he myöhemmin Intian Pipliaseuralta Uuden testamentin.

Lukutaidottomien parissa käytetään myös äänitettyä Uutta testamenttia. Tällä hetkellä ääniraamattu on käännetty 16 yleisimmälle Intiassa puhutulle kielelle. Myös näkövammaisille tarkoitetut pistekirjoitusraamatut kuuluvat Intian Pipliaseuran tuotevalikoimaan.

Kaiken tämän mahdollistaa vain sinun tarjoamasi apu. Olemalla yhteisessä joukossamme olet toteuttamassa monen intialaisen ystävämme haaveita.

Yhdessä haaveet voidaan tehdä todeksi!

JUHA ROPPONEN

Auta muita lukemaan Jumalan suurista teoista heidän omalla kielellään

Kiitos, kyllä

- £ haluan lisätietoja ajankohtaisista Raamatun käännös- ja levityshankkeista £ sähköpostitse £ postitse
- £ minulle saa lähettää maksuttoman Piplia-lehden (4 numeroa vuodessa)
- £ haluan liittyä Piplia-seuran jäseneksi

Nimi _____
Lähiosoite _____
Postinumero ja postitoimipaikka _____
Sähköpostiosoite _____
Puhelin _____
Seurakunta _____
Päiväys ja allekirjoitus _____

£ tiedot jäävät Suomen Pipliaseuran käyttöön

Pipliaseura
maksaa
postimaksun

Suomen Pipliaseura ry
VASTAUSLÄHETYS
Sopimus 5005 291
00003 HELSINKI

Suomen vanhin kristillinen yhdistys

Suomen Piipiasseura syntyi levittämään Raamattua Suomessa. Seura perustettiin 1812 skotlantilaisen John Patersonin aloitteesta. Hän innosti mukaan niin luterilaisen arkkipiispan kuin tsaarinkin.

Suomen Piipiasseura toimii ekumeenisella pohjalla. Se on Suomen evankelisuterilaisen kirkon valtuuttama lähetyjärjestö. Suomen Piipiasseuran jäsenenä on luterilaisia seurakuntia, Suomen ortodoksinen kirkko ja Suomen vapaakristillisyuden neuvosto. Lisäksi seuran jäsenenä on 16 alueellista piipiasseuraa ja luterilaisia seurakuntia.

Suomen Piipiasseuran työ on edistää Raamatun levittämistä, kääntämistä ja käyttöä Suomessa ja kaikkialla maailmassa.

- Raamattuja sillä kielellä ja siinä muodossa, joka vastaa vastaanottajan tarpeita
- Käännöksinä, jotka ovat uskollisia alkukielisille teksteille ja jotka välittävät Raamatun sanoman
- Raamattuja hinnalla, johon ostajalla on varaa
- Vuorovaikutukseen Jumalan sanan kanssa

Suomen Piipiasseuran painopisteet

- Lähi-idän raamattutyö
- Raamattu Suomen Suvulle
- Kiinan raamattutyö
- Etelä-Amerikan alkuperäiskielet
- Intian raamattutyö

Raamattumyymälä

Kymmenet tuhannet suomalaiset saavat vuosittain Raamatun Piipiasseuran myymälän kautta. Myymälästä saa Raamattuja noin 100 eri kielellä sekä raamattulähetysmateriaalia mm. lapsi- ja nuorisotyöhön.

Raamattu- ja lähetyuskoulutus

Suomen Piipiasseurasta voi tiedustella vierailijaa raamattu- ja lähetyuskoulutuksiin. Koulutukset ja lähetystilaisuudet räätälöidään tilaajan toiveiden ja tarpeiden mukaan. Piipiasseuralla on myös lainattavia raamattunäyttelyitä sekä videoita.

Suomen Piipiasseura | PL 173 | 00161 HELSINKI | puh (09) 612 9350

www.bible.fi